

St Elicilias hospital

För drygt 50 år sedan donerades ett litet gods beläget strax utanför staden Urath, i den jargiska provinsen Rankun, till den lokala Daakkyrkan. Man upptäckte snart att det fanns en naturlig källa belägen på godsets marker och ett litet nunnekloster helgat åt St Elicilia, alla sjuka och lyttas skyddshelgon, anlades. Tanken var att man skulle ta emot och vårda skadade och handikappade människor vars tillfrisknande skulle påskyndas av det hälsosamma källvattnet. Tiden gick så sakteliga och det lilla klostret inriktade sig alltmer på att ta emot och behandla personer med olika sinnessjukdomar. Nunnorna hade gott rykte om sig och ansågs besitta stor kunskap om hur man behandlade galna och sinnessvaga. Många vände sig till dem för råd och hjälp med anhöriga som drabbats. Klostret expanderade och byggdes ut.

För 25 år sedan upptogs Arcadia Dribon i St Elicilias orden som syster Zavonia, vilket slags liv hon hade levt tidigare var det ingen som frågade. Allt som räknades var hennes nya liv som ordenssyster. Hon var opassande ambitiös och hade uppenbara svårigheter med sitt lydnadslöfte. Man trodde att hon skulle lugna sig om hon fick utlopp för sin energi genom att arbeta lite mer handfast med sjuka människor och följaktligen skickades hon till det lilla klostret utanför Urath. Här passade syster Zavonia in som handen i handsken, abbedissan var en skumögd gammal dam som inte höll speciellt hårt på disciplinen och hade överlämnat stora delar av klostrets praktiska skötsel på de yngre systrarna. Zavonia såg till att vinna hennes förtroende och fick snart omfattande befogenheter att agera å klostrets vägnar. Sakta började oroväckande saker hända bakom kulisserna. När den gamla damen till sist dog åtta år senare hade Zavonia lyckats samla ihop ett så stort stöd att hon blev vald till ny abbedissa. Klostret påbörjade en omfattande expansionsfas och tog emot patienter ifrån hela riket, vissa mer sjuka än andra.

St Elicilia orden

Nunneorden bildades ursprungligen till minne av den numera helgonförklarade Elicilia Dagnos som utförde flera dokumenterad mirakel och drev ut en fruktad pestepidemi ifrån den jargiska staden Lamur år 400 eD. Hon led martyrdöden när hon blev ihjälslagen av en skrämde folkhop. En grupp av tacksamma före detta patienter arbetade för att hon skulle bli helgonförklarad och donerade land och egendom till en nunneorden som skulle fortsätta med hennes arbete. Orden blev snabbt populär och små kapell och sjukstugor växte upp i anslutning till de flesta av Jargiens större städer.

St Elicilia nunnorna anser att alla sjukdomar är prövningar sända ifrån Daak och att det är deras uppgift att i möjligaste mån lindra de drabbades plågor och erbjuda kroppslig så väl som andlig bot. De är mycket populära ibland enkelt folk men är en fattig orden som hamnat i skymundan av St Everni orden, som tagit sitt namn efter alla läkare och helareshelgon. De har tålmodigt tagit på sig den otacksamma uppgiften att vårda och ta hand om sinnessjuka personer över hela Jargien, något som vanligtvis är en föga inkomstbringande syssla. Nunnorna kommer oftast själva ursprungligen ifrån samhällets bottenkikt. Deras dräkt är en enkel gråbrun historia som gör att det ibland är svårt att skilja dem ifrån tiggare och vanliga dagsverkare.

De sjuka

Idag är klostret ett omfattande komplex med ett 60-tal nunnor och lika många anställda. Det ligger fortfarande utanför Urath och är omgärdat av en hög mur som förhindrar insyn och få vet vad som egentligen pågår innanför klostrets väggar. Systrarna har specialiserat sig på att ta emot välborna patienter som sedan ges den bästa och diskretaste vård och förvaring som Daakkyrkan kan erbjuda. Många högt stående herrar och damer betalar gladeligen dyra pengar för att få sina pinsamma släktingar inspärrade och avstängda från offentlighetens granskande ögon. Att sedan "sinnessjukdom" är en synnerligen flexibel diagnos gör bara saken bättre.

Abbedissan moder Zavonia lånar gärna ut sina stora kunskaper och kan övertalas att ställa de mest hårresande och långsökta sjukdomsdiagnoser om betalningen är tillräckligt riklig. Ett bra sätt att bli av med politiska konkurrenter, besvärliga familjemedlemmar, oliktänkare och väl värt att betala en slant för. Inte minst eftersom det inte är lika besvärligt varken för samvete eller kontaktnät som att låta mördra dem. Även om vistelsen på klostret bara är tillfällig så sitter stämpeln kvar hela livet och omöjliggör för offret att göra karriär inom kyrka, stat eller militär.

Sinnessjukdom ses som något mycket skamlig och betraktas egentligen inte som en sjukdom utan snarare som ett straff ifrån Daak eller ett tecken på att den sinnessjuka ingått förbund med Antimon. Det är vanligt att man buntar ihop en rad skilda sjukdomar såsom schizofreni, demens och diverse udda beteenden i kategorin sinnessjukdomar. De flesta behandlar sinnessjuka som föga bättre än djur och anser att de ska låsas in och på olika sätt hållas borta ifrån allmänheten. Dock är det få som vill gå så långt som att faktiskt slå ihjäl de sinnessjuka, tvärtom går det rykten om att den som dödar en sinnessjuk person själv kommer smittas.

Behandlingsmetoder

Den allmänt accepterade teorin ibland nunnorna går ut på att sinnessjuka och dårar på olika sätt har blivit besatta eller förbannade av Antimon. När de kommer i kontakt med en patient så letar de först efter olika former av

häxmärken, underliga födelsemärken, skador, ärr eller blåmärken för att etablera vart Antimon har vidrört patienten och hur smittan har spridit sig. Oftast har galenskapen tagit sig in genom örat och sedan vidare till hjärnan vilket betyder att någon av Antimons många tjänare spridit smittan genom att spotta i den drabbades öra. Ibland riktig sjuka personer har spottet stelnat till en klump som blockerar delar av hjärnan. En sådan sten brukar kallas galensten eller Antimons finger och det finns flera sätt att försöka upplösa den.

Rening genom svett - St Elicilias bad

När det gäller falls som nunnorna bedömer som mindre allvarliga brukar St Elicilias renande bad prövas först. Den sjuke placeras i ett hett ångbad och ett lock läggs på för att behålla värmen i karet. Sex nunnor placerar sig i en halvcirkel runt karet med varsitt ljus och sjunger religiösa hymner. Patienten ska stanna i badet i minst åtta timmar utan dryck eller föda.

Rening genom blod – åderlåtning

En annan vanlig kur är åderlåtning för att avlägsna sjukt blod. Åderlåtning utfördes i venerna i armbågsveckan, i knäveckan, vid fotknölna, under tungan, kring ögonen, eller på halsen, som regel så när som möjligt den plats där man tror att Antimon vidrört den drabbade. Vanligtvis använder man sig antingen av blodiglar eller ett särskilt redskap kallat åderjärn som bland annat består av en vass egg och är betydligt riskablare att handskas med för den otränade. Blodtappningen slutar först när patienten har tappat medvetandet.

Rening genom Daaks ord – Liberadansen

Ett sätt att skrämja Antimon på flykten är att vira in den drabbade från topp till tå i ett vitt linnelakan och placera henne inuti ett pentagram. Därefter placerar sig ett halvdussin nunnor runt offret och börjar mäsas högt ur Libera. Med jämna mellanrum kliver en av dem närmare och klipper till patienten hårt med sin Libera. Ritualen är färdig när linneduken är mer röd än vit, vilket oftast tar ett par timmar.

Rening genom eld – Korsmärkning

Behandlingen går till så att fyra starka nunnor håller fast patienten medan en femte hettar upp ett järn som slutar i ett Daakkors. Därefter bränns Daakkorsen in i den plats på kroppen där man tror att Antimon berört den sjuke.

Rening genom dryck – olika former av helande brygder

Ett sätt är att koka ihop en läkebrygd, exakt vilka ingredienser som ska ingå tvistas det mycket om men några av de vanligaste är belladonna, torkade paddhjärtan, bladguld och nermalda ben ifrån något helgon. Som regel anses brygden vara bättre och kraftfullare ju dyrare och mer häpnadsväckande ingredienser den innehåller.

Rening genom kniven - operation

En riskabel behandling är att öppna ett hål i patientens huvudskål och försöker skära loss galenstenen. En vanlig utgång är att patienten avlider och en operation ses som en sista lösning endast när det gäller väldigt långt gångna patienter.

Första flygeln

I anslutning till flygeln finns en liten åkerlapp där de dårar som är relativt pigga och friska arbetar. Många av dem rör sig stelt och klumpigt, det är inte ovanligt att de plötsligt stannar upp och börjar leka med sina redskap eller bara stirrar ut i tomma intet. Minst en nunna är alltid närvarande och ser till att de återupptar sitt arbete igen. Samtliga patienter har samma klädsel oavsett kön, en lång grov skjortel som närmast påminner om en säck och oftast hänger väldigt löst på kroppen. Skjortlarna tvättas ungefär en gång i månaden och ingen äger mer än ett par, om inte någon vänlig släkting betalat extra. Klädseln är fullkomligt otillräcklig under vintern och när det är kyligt eller blåsig ute.

Flygeln är en rejäl stenbyggnad med ett fåtal gallerförsedda gluggar som tillåter vinden att härja fritt innanför väggarna. Skrik, mummel, gråt och hysteriskt skratt hörs och blir närmast öronbedövande om man slår upp den kraftiga porten. Det finns bara ett enda avlångt rum som är till bredden fullt med folk. Stanken av avföring, urin, spyor och svett är påtaglig. Det finns patienter överallt och i varje bädd har minst två personer trängts in. Ofta har de blivit fastspända i sängarna och ligger och skriker i sin egen skit, flera av dem är helt nakna. Två stora träburar finns i de borte hörnen av rummet och här finns flera personer fastkedjade, några är apatiska medan andra kastar sig mot burens galler och hugger efter alla som passerar förbi. En handfull jäktade nunnor försöker hålla ordning på alla patienter även om de är uppenbart att de är alldeles för få.

Dårarna i den första flygeln är mestadels vanligt folk och lågt prioriterade av Moder Zavonia. Besvärliga nunnor, eller sådana som hon inte vågar lita på, får sköta om de många patienterna mer eller mindre som ett straff. De är i princip alltid underbemannade och har brist på det mesta.

Andra flygeln

I anslutning till den andra flygeln finns en liten men välskött trädgård med fruktträd, en grund damm med guldfiskar och vackra blomsterrabatter. På flera bänkar utplacerade i de grönskande omgivningarna sitter de sinnessjuka, i grupper eller ensamma men alltid med flera nunnor i närheten. En bard går runt och spelar lugnande på sin luta och med jämna mellanrum hör man nunnorna brista ut i högstämda religiösa hymner. Patienterna är ofta klädda i rejäla, välgjorda och dyrbara kläder och de flesta av dem är lugna och snälla. En del

av dem ger inte intryck av att överhuvudtaget vara sjuka på något sätt. En del sitter och målar tavlor medan andra väver eller broderar.

Flygeln har blivit tillbyggd och expanderad i flera etapper. Här finns en välstädad gemensam sovsal, ett litet kapell, kök, matsal och privata rum till några av dem mer högborna patienterna. På golvet ligger tjocka mattor och på väggarna hänger vackra gobelänger och tavlor. Få av de intagna vistas inomhus under dagen och i så fall alltid i sällskap av minst en nunna. Överhuvudtaget verkar här finnas väldigt gott om både nunnor och tjänstefolk, betydligt fler än i den första flygeln.

De flesta av patienterna i den andra flygeln har rika släktingar som betalar stora summor för deras vård. De får relativt ofta besök och får förstklassig vård. Här arbetar även majoriteten av klostrets nunnor och tjänstefolk, de har gott om resurser och tar ofta emot gåvor ifrån anhöriga.

Tredje flygeln

Den sista flygeln är också den mest hemlighetsfulla och bevakade. Den ligger lite avsides, omges av en egen mur och bemannas endast av Zavonias mest betrodda medsyrstrar och av beväpnade vakter. Byggnaden liknar mer ett fängelse än ett sjukhus och det stämmer också med dens syfte. Här hyser man friska personer som folk av olika anledningar vill bli av med. Varje cell är skräddarsydd efter arbetsgivarens önskemål och det är även den behandling som dess invånare får. Vissa fångar hålls neddrogade dygnet runt och sover nakna i sin egen avföring medan andra har ett luxuöst inrett rum med himmelssäng och påkostade möbler. Men gemensamt för alla är att de inte får lämna sin cell, oavsett hur väl de blir behandlade så är de ändå fångar. De få besökare som kommer är oftast där för att spotta någon gammal fiende i ansiktet eller för att försäkra sig om att denne fortfarande är i säkert förvar.

Moder Zavonia

Abbedissan är en högväxt kvinna med ett runt och moderligt ansikte. De djupt liggande ögonen är blå och vänliga. Trots sina rynkor och sitt grå hår ger hon ett energiskt och kraftfullt intryck. Hon ler ofta, tappar aldrig tålmodet och verkar allt veta precis rätt saker att säga i varje given situation.

Moder Zavonia har ett synnerligen brokigt förflutet, innan hon upptogs i nunneorden sysslade hon med diverse småbrottslighet såsom stölder, prostitution och utpressning. Hennes avsikt var aldrig att förbli nunna någon längre tid utan det var bara ännu ett sätt att undkomma lagens långa arm. Faktum är att det fortfarande finns ett otal efterlysningar på en Arcadia Dribon begravda djupt i gamla dammiga arkiv. Zavonia har gjort vad hon har kunnat för att utplåna alla spår av sitt gamla jag men den jargiska byråkratin är inte helt lätt att handskas med. När hon väl hamnade i det lilla klostret insåg hennes kalkylerande hjärna snabbt vilka möjligheter som det rymde. Idag blomstrar framförallt de hemligare och mörkare sidorna av hennes verksamhet. Hon har blivit något av en auktoritet på ämnet sinnesjukdomar och spenderar mycket tid utanför klostret. För att kunna spela sin roll på bästa sätt har hon varit tvungen att lära sig en hel del om sjukdomarna och lämpliga botemedel även om hon använder den kunskapen på ett annat sätt än vad det ursprungligen var tänkt. Zavonia vet precis vad hon ska göra för att manipulera folk eller vilka örter hon ska använda sig av för att framkalla beteenden och handlingar som får den utsatte att framstå som galen. Detta ger henne synnerligen stora inkomster varav bara en bråkdel kommer klostret till godo. Tillräckligt mycket i alla fall för att hennes olika kumpaner ska förbli något sånär lojala. Privat omger hon sig med lyx och ett flertal unga älskare som är anställda på klostret. I hennes ständigt låsta sovrum finns tydligen tecken på rikedomar opassande för en abbedissa. Hennes girighet är också hennes största svaghet och trots sina omfattande inkomster så har hon i smyg börjat utpressa flera av sina klienter på ännu mer pengar. Det är bara en tidsfråga innan hon kommer att försöka pressa fler personer på pengar.

Moder Zavonia har en hemlig och högst personlig liggare där samtliga patienter, deras riktiga namn, hur mycket som betalas för att förvara dem i klostret och vem som betalar det finns noterat. I klostrets egen liggare är siffrorna friserade och namnen ersatta med alias eller smeknamn. Få av de anhöriga vill att omvärlden ska få veta var deras släktingar finns vare sig de befinner sig innanför klostret för att de faktiskt är sjuka eller ej.

Den inbillade sjuke

Den förmögne köpmannen Leon Gordi hör till en av de patienter som hamnat på klostret trots att han egentligen är fullt frisk. Hans rumlare till son betalade Moder Zavonia en rejäl slant för att få sin fader bortplockad ifrån sin post som överhuvud för ett stort handelshus och med kontroll över familjens kassakista. Men Leon visade sig vara lättare än väntat att manipulera eftersom han var en hypokondriker av stora mått. Moder Zavonia bekräftade helt enkelt alla hans farhågor och lät honom övertyga sig själv.

Leon sitter för det mesta utomhus i solen, ständigt invirad i flera lager kläder. Eftersom han är både melodramatisk och något av en teaterapa så är han alltid som sjukast när det finns någon i närheten som kan tycka synd om honom. Det är inte svårt att inbilla honom att han är bärare av alla möjliga påhittade sjukdomar. Det räcker att man berättar om dem i hans närhet för att han genast ska uppleva alla symptom. Om han skulle mötas av återkommande misstro så blir han till sist så förbannad att det är alldeles uppenbart att han är fullt frisk. Leon litar på sin son även om han egentligen misstänker att han är en värdelös latmask och rumlare. Allt tal om

att han har blivit lurad gör honom bara ännu sjukare, men ovedersägliga bevis på att hans son sätter sprätt på familjens pengar kommer att få honom att tillfriskna väldigt snabbt.

Kejsar Jargus

Det finns ett flertal män och kvinnor som hävdar att de i själva verket är Jargiens kejsare men ingen är så mystisk som den melankoliske gamlingen med det långa gråa skägget som tillbringat nästan 20 år i klostrets vård. Vem som betalar för att han hålls inlåst vet inte ens moder Zavonia. Småvuxen och med sorgtyngd blick sitter han och mumlar för sig själv om platser och händelser sedan länge glömda men verkar ändå ha en skrämmande förmåga att se igenom folk. Vem han än är så är det inte en vanlig galning.

Aleanius

Aleanius är en av få patienter som skrivit in sig själv på klostret. Hans riktiga namn är Eppius Trulio och han är en notorisk spelare och rumlare av stora mått. Att han skrivit in sig under ett alias som är en manlig form av St Aleania, alla spelare skyddshelgon, ligger helt i linje med hans skojfriska natur. Han har lyckats med konststycket att spela bort både sitt rikliga faders- och modersarv plus en hel del lånade pengar som en del mindre fridsamma personer ifrån Gnar-Muur nu vill ha tillbaka. Nu gömmer sig Aleanius på klostret och hoppas att hans fordringsägare inte kommer att leta efter honom på en sådan plats.

Aleanius är en stilig ung man som har fått en ordentlig överklassuppfostran och precis vet hur man uppför sig i högre kretsar. Han är en bekymmersfri själ som lever för dagen och synnerligen bortskämd. Livet i klostret är dock tråkig jämfört med vad han är van vid, även att förföra nunnor förlorar sin charm efter ett tag. Eftersom han själv är en erfaren skojare dröjde det inte länge förrän han insåg att det var något lurt med klostret och dess patienter. De senaste månaderna har han försökt charma in sig hos abbedissan i hopp om att få ta del i verksamheten och dess intäkter. Än så länge har Moder Zavonia lyckats hålla honom stången men hon har snabbt insett att hon är svag för den odräglige slarvern.

Äventyrsuppslag

Det finns ett flertal personer som är intresserade av klostret och dess verksamhet och de blir inte färre av att Moder Zavonia ägnar sig åt utpressning och dubbelspel med flera mäktiga män och kvinnor i det jargiska samhället.

Processen

Maxos Papron är sonson till den person som på sin dödsbädd skänkte det ursprungliga godset till klostret. Ett beslut som större delen av släkten ogillade inte minst när en välgörande källa upptäcktes på marken. De har legat i process med klostret och bestridit deras anspråk ända sedan det först stod klart att den gamle patriarken skäkt marken till nunnorna. Den korpulente Maxos är en hög byråkrat i den kejsarliga huvudstaden Daval och har fått höra av sin livläkare att några dagars kur varje år skulle kunna bota de gaser och magsmärtor som hans överdådiga leverne har orsakat. En praktfull semestervilla utanför Urath hade passat Maxos som handen i handsken. Han har blåst nytt liv i den gamla processen och är villig att gå ganska långt för att kasta ut nunnorna. Om han bara kunde bevisa att de på något sätt missbrukar egendomen och hans farfarsfars förtroende så kunde han själv utnyttja sina kontakter för att köpa egendomen för en spottstyver.

En gammal efterlysning

En övernitisk arkivator har hittat en gammal efterlysning som varit felarkiverad i flera år och gäller en viss Arcadia Dribon. Han har vidarebefordrat den till Justinus Pontor, kejsarlig exaktor, det vill säga fogde, i provinsen Rankun. Justinus har stora ambitioner och tänker inte stanna på posten som exaktor längre än nödvändigt. Ett riktigt smaskigt ärende som hanteras skickligt skulle kunna öppna dörrar för vidare avancemang inom den kejsarliga byråkratin. Han har funnit en del kopplingar mellan klostret och efterlysningen och funderar på om det inte vore värt att hyra en kompetent grupp som kunde göra djupare undersökningar.

Den ondes tecken

En liten by utanför Urath drabbas av ett stort antal snarlika fall av galenskap. Offren har egentligen ingenting gemensamt bortsett ifrån snarlika symptom och att alla bär spår av ett märkt handavtryck på sina strupar. De känner inte längre igen sina familjer och börjar svamla osammanhängande om "den mörkes ankomst" och att ett nytt tidevarv stundar. De skickas till klostret för observation samtidigt som paniken och misstänksamheten sprider sig ibland byborna och Uraths invånare. Man behandlar alla främlingar med stor misstänksamhet och bud sänds efter inkvitionen. Samtidigt försöker vissa lugnare huvuden starta en egen undersökning kring vad som har hänt. Är det verkligen Antimons verk eller finns det en naturlig förklaring?